

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: **N. A. E.**
státní příslušnost Nigerijská federativní republika
zastoupený advokátkou Mgr. Beatou Kaczynskou
sídlem Masarykovy sady 76/18, 737 01 Český Těšín

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-680/ZA-ZA11-K03-2019, ze dne 20. srpna 2020, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

- III. Ustanovené zástupkyni žalobce **Mgr. Beatě Kaczynské**, advokátce se sídlem v Českém Těšíně, Masarykovy sady 76/18, se přiznává odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů v celkové výši 13 477 Kč, které jí budou vyplaceny z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce požádal v České republice dne 30. 7. 2019 o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), neuděluje.
2. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla obava žalobce z návratu do vlasti s ohledem na jeho homosexuální orientaci, pro kterou mu v zemi původu hrozí zadržení, možná i zabití. Žalovaný po posouzení žalobcem uváděných informací a po jejich porovnání s informacemi o zemi původu dospěl k závěru, že mu takové jednání nehrozí, naopak jediným skutečným důvodem odchodu žalobce z Nigérie byla jeho snaha hrát v zahraničí fotbal. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na některé rozpory ve výpovědích žalobce. Žalovaný považuje za zásadní rozdíl mezi tím, jestli žalobce byl ohrožován více lidmi dlouhodobě, a i přitom pokračoval ve svém běžném osobním a profesním životě, nezměnil ani místo bydliště nebo zda k prozrazení jeho vztahu s mužem došlo defacto náhodou ze strany souseda, aby se to posléze dozvědělo jeho okolí a zaměstnavatel, přičemž musel téměř ihned odejít ke strýci, kde však již žádné potíže s nikým neměl. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce není schopen uvést, kdy mělo dojít k údajnému zcela zásadnímu ohrožení jeho života, zda v listopadu 2017 nebo až v lednu 2018, což jen posílilo jeho závěr, že jediným skutečným důvodem odchodu žalobce z Nigérie byla jeho snaha hrát fotbal v zahraničí, nejlépe v Evropě. Stejně tak považoval žalovaný za velmi málo pravděpodobné, aby žalobce po údajném přistižení sousedem okamžitě ukončil jakýkoliv kontakt se svým přítelem, se kterým měl udržovat citový vztah po dobu minimálně 6 let a tento měl být ohrožen minimálně stejnou měrou jako žalobce. Žalovaný dodal, že zhodnocení věrohodnosti výpovědi žadatele je za situace, kdy je orgán rozhodující ve věci zásadně limitován možnostmi, jak objektivně ověřit jím tvrzenou homosexuální orientaci, zcela klíčové, navíc, pokud se přímo týká skutečnosti, kdy a za jakých okolností se mělo jeho okolí dozvědět o jeho vztahu s mužem. Žalovaný se v dalších částech rozhodnutí zabýval postavením homosexuálů v Nigérii a zjistil mimo jiné, že sexuální aktivity mezi osobami stejného pohlaví jsou v Nigérii trestné, od roku 2015 se zvyšuje počet policíí zadržených osob pro podezření z homosexuálních aktivit, jakož i počet a míra šikany LGBT osob. Při úvaze o míře rizika, že by žalobce mohl být po návratu do vlasti pronásledován, zadržen, popř. potrestán, vycházel žalovaný z faktu, že orgány Nigérie nebyly prokazatelně informovány o jeho homosexuální orientaci a byť jsou v Nigérii sexuální aktivity mezi osobami stejného pohlaví trestné, tak obviněným

rozhodně nehrozí trest smrti a z dostupných informací nejsou za poslední roky známe případy skutečného odsouzení za projevy homosexuálního chování. Obvinění z trestného činu je navíc možné se vyhnout např. zaplacením úplatku policii. V případě žalobce se navíc jedná o známou osobu s nadstandardními příjmy a s ohledem na to, že se fotbal těší v Nigérii velké přízni, vyhodnotil obavy žalobce ze zatčení, či zabití po návratu do vlasti jako nepodložené. Žalovaný rovněž zdůraznil, že institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako prostředek k legalizaci pobytu cizince na území České republiky a jako náhradní řešení pro případ nesplnění podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu. Žalovaný současně v rozhodnutí konstatoval, že nebyly splněny podmínky mezinárodní ochrany ani podle § 12 písm. a) (žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod), ani podle § 13 (z podkladů nevyplývá, že by byl v České republice udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce) a stejně tak se žalobce nedomáhal udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, na který není ani právní nárok a v průběhu řízení nebyly zjištěny důvody zvláštního zřetele hodné pro tento druh azylu. Žalovaný se rovněž zabýval podmínkami doplňkové ochrany se závěrem, že žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobcem tvrzené obavy ze zabití ze strany komunity v jeho bydlišti pak žalovaný nepovažuje za věrohodné z důvodu rozporů v jeho výpovědích ohledně popisu, kdy a za jakých okolností se mělo okolí žalobce o jeho vztahu s mužem dozvědět. Konečně doplňková ochrana v České republice nebyla udělena některému z rodinných příslušníků žalobce, proto není důvod pro poskytnutí doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

3. Žalobce podal dne 28. 8. 2020 u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“) žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného a navrhoval jeho zrušení a vrácení věci zpět žalovanému k dalšímu řízení. Žalovanému vytýkal porušení § 3 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Vyjádřil přesvědčení, že v jeho případě jsou podmínky pro udělení mezinárodní ochrany splněny, a to ve formě azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, nebo minimálně doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 téhož zákona. Za nesprávné považoval zejména závěry žalovaného ohledně důvodnosti obav z pronásledování na základě sexuální orientace a způsob, jakým žalovaný vyhodnotil otázku nebezpečí újmy, která mu z toho důvodu hrozí v případě návratu do vlasti. Dále vytkl žalovanému, že učinil nesprávné závěry ze zpráv o zemi původu, které si v rámci správního řízení opatřil.
4. V doplnění žaloby prostřednictvím ustanovené zástupkyně žalobce uvedl, že obavy z návratu z důvodu jeho homosexuální orientace lze podřadit pod důvody azylu vymezené v § 12 písm. b) zákona o azylu (příslušnost k určité sociální skupině). Žalobce má za to, že závěry žalovaného jsou v rozporu s informacemi, které byly ve správním řízení shromážděny ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii. Konkrétně poukázal na zprávu Kanadské rady pro migraci a uprchlíky z února 2019, ze které vyplývá, že homosexuální pohlavní styk je v této zemi považován za trestný čin, za který lze uložit trest odnětí svobody až na 14 let. Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 11. 3. 2020 o dodržování lidských práv za rok 2019 pak poukazuje na zákon zakazující sňatek osob stejného pohlaví z roku 2014 s tím, že tento zákon způsobuje, že všechny formy činnosti LGBTI osob jsou nezákonné. Podle žalobce je třeba odmítnout závěry žalovaného, které učinil ohledně nebezpečí hrozící žalobci v případě návratu do vlasti, protože tyto jsou v rozporu se zprávami o zemi původu. Jeho závěry o

nedůvodnosti obav žalobce jsou v rozporu se standardem přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování. Samotná skutečnost, že žalobce nebyl v minulosti pronásledován, z důvodu své sexuální orientace zadržen nebo vyšetřován, totiž podle žalobce nevylučuje odůvodněnost jeho obav z pronásledování v budoucnu. Za zcela spekulativní a nepodložené pak považuje žalobce úvahy žalovaného o tom, že by se žalobce mohl v budoucnu vyhnout hrozícímu pronásledování tím, že si zajistí kvalitní právní služby nebo pomocí úplatku policii. Konečně žalovaný podle žalobce pochybil, pokud v případě žalobce neuplatnil pravidlo „v případě pochybností ve prospěch“. Na závěr žalobce dodal, že nesouhlasí ani s tím, jak žalovaný správní orgán posoudil naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce je přesvědčen, že s ohledem na prozrazení jeho sexuální orientace a výhrůžky, kterým čelil, mu v případě návratu do Nigérie hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, přičemž setrval na důvodech uvedených v napadeném rozhodnutí.
6. Krajský soud přezkoumal u ústního jednání napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.
7. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci informací k žádosti označil v kolonce státní příslušnost Nigerijskou federativní republiku, dále uvedl, že není členem politické strany ani hnutí, o politiku se vůbec nezajímá. Nigérii opustil v roce 2018, přesunul se do Pobřeží Slonoviny, na začátku roku 2019 odjel do Ghany, kde si vyřídil víza a s přestupem v Paříži odletěl do České republiky. Jeho zdravotní stav je velmi dobrý. K předchozím pobytům v zemích EU uvedl, že v roce 2014 byl v Německu a v roce 2019 byl 3 měsíce ve Švédsku. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl svou sexuální orientaci, je gay a v jeho zemi jej z toho důvodu chtějí zabít. Jiné důvody žádosti nemá. Při prvním pohovoru k žádosti žalobce dne 2. 8. 2019 mimo jiné uvedl, že jeho rodina (rodiče, bratr a 3 sestry) žije v Lagosu, o mezinárodní ochranu v České republice žádá, protože by zde chtěl pokračovat jako profesionální fotbalista a jeho život není v Africe v bezpečí. Ke svým problémům v zemi původu uvedl, že měl od 13 let přítele, se kterým se sexuálně sblížili. Tehdy si uvědomil svoji sexuální orientaci. Problémy začaly až tak 2 roky nazpět, kdy si lidé v okolí jejich bydliště toho začali všimnout a začali jim vyhrožovat, že je zabijí. Žalobce pokračoval v hraní fotbalu a staral se o svou kariéru. Lidé jej však nechtěli nechat na pokoji a vyhrožovali mu, že jej zabijí. Raději se přestěhoval ke svému strýci, který věděl, že hraje dobře fotbal. Ani u strýce to však nebylo bezpečné, proto mu strýc pomohl přestěhovat se do Pobřeží Slonoviny, ale ani tam to nebylo bezpečné. K následnému dotazu úředníků žalovaného o sdělení podrobností ke zmíněnému incidentu žalobce uvedl, že se to stalo někdy v listopadu 2017, kdy byl u něj na návštěvě jeho přítel, přistihl je jeden soused, který začal křičet, že je to ilegální a že to nahlásí na policii. Seběhli se lidi s noži a vyhrožovali, že je zabijí. Na dotaz, zda měl ještě nějaké jiné incidenty ohledně své sexuální orientace, uvedl, že to byl jediný incident. Dva dny poté opustil své bydliště a šel ke svému strýci. Policii incident nehlásil, protože by je neochránila a poslala jej do vězení třeba na 20 let. Přítele po uvedeném incidentu opustil a nemá o něm žádné zprávy. V Pobřeží Slonoviny byl asi půl roku, necítil se tam svobodně, pak byl pozván do České republiky. Žalobce zopakoval, že

jiný problém nikdy a nikde v Nigérii neměl. Požádat o mezinárodní ochranu se rozhodl již tehdy, když odcestoval z Afriky, protože věděl, že tam žít nemůže.

8. Žalobce byl opětovně vyslechnut dne 23. 6. 2020. Z této jeho výpovědi považuje krajský soud za podstatné, že žalobce na konkrétní dotaz odpověděl, že do roku 2017 žádný problém ohledně své orientace neměl a ve své kariéře pokračoval až do uvedeného incidentu. Lidé mu začali vyhrožovat, což bylo nepříjemné, začali si všímat jeho soukromí, vyhrožovat mu uvězněním a zabitím, pokud bude pokračovat ve své činnosti. Jeho život se ocitl v riziku, proto se rozhodl odjet do Pobřeží Slonoviny. Po incidentu odjel ke strýci, kontaktoval svého agenta, který mu řekl, že má odjet do Pobřeží Slonoviny. U strýce pobýval asi 12 dnů, než dostal pozvánku do klubu v Pobřeží Slonoviny, kam odjel asi v lednu až únoru 2018. Během ledna 2018 došlo k tomu incidentu. Ani u strýce nebyl v bezpečí, musel se schovávat. Pak se rozhodl odjet a informovat svůj tým v Lagosu, který byl z jeho odjezdu v šoku, protože byl důležitý hráč. Dne 14. 7. 2020 proběhl poslední pohovor, při kterém žalobce uvedl, že je možné, že si před incidentem jeho vztahu s partnerem někdo všiml, ale nikdo to neřešil. Žalobce byl upozorněn na nesrovnalosti v předchozích výpovědích ohledně data incidentu se sousedem, který jej přistihl s přítelem, na což žalobce uvedl, že se incident stal někdy mezi listopadem 2017 a lednem 2018. Dále byl upozorněn na nesrovnalosti ve výpovědích ohledně jeho odchodu do Pobřeží Slonoviny, na což uvedl, že nabídku z Pobřeží Slonoviny měl již před incidentem (týden až měsíc) a poté, kdy k incidentu došlo, tak se jednalo o jedinou možnost, jak situaci řešit a zachránit si život. V Pobřeží slonoviny hrál 6 až 7 měsíců a opustil jej na přelomu let 2018 a 2019, do České republiky přijel v únoru 2019.
9. Součástí spisové dokumentace je mimo jiné také zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 11. 3. 2020 o dodržování lidských práv za rok 2019 (překlad vybraných částí pod hlavičkou odboru azylové a migrační politiky), informace odboru azylové a migrační politiky (OAMP) ze dne 23. 8. 2019 o bezpečnostní a politické situaci v zemi a informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky z února 2019: Situace sex. a gender. menšin v Nigérii (2014 – 2018) (překlad pod hlavičkou OAMP). Dále jsou součástí spisu také české překlady textu smlouvy mezi žalobcem a fotbalovým klubem FC Sassandra datované 24. 10. 2018 a povolení opuštění klubu FC Sassandra ze dne 2. 1. 2019. Dne 21. 7. 2020 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí.
10. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 až 14b zákona o azylu.
11. Podle § 28 odst. 1 zákona o azylu *mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně.*
12. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státu jeho posledního trvalého bydliště.*

13. Podle § 14a zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud bude cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochranu státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště* (odst. 1). *Za vážnou újmu podle tohoto zákona se považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatelů o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky* (odst. 2).
14. Žalobce se udělení mezinárodní ochrany (ve formě azylu nebo doplňkové ochrany) domáhal z obavy před pronásledováním z důvodu odlišné sexuální orientace ve své vlasti. Uvedená skutečnost by za určitých okolností mohla zakládat důvod pro poskytnutí azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu nebo doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona. Příslušnost k sociální skupině homosexuálů může být důvodem pro poskytnutí mezinárodní ochrany tehdy, pokud samotná příslušnost k této skupině či důsledky z ní plynoucí jsou důvodem (přímým či zprostředkovaným) k projevům zákonem charakterizovaných forem negativních jednání vůči němu. Jiný důvod pro poskytnutí mezinárodní ochrany žalobce netvrdil, nepočítá-li soud deklarovaný zájem žalobce pokračovat v České republice jako profesionální fotbalista, čímž však žádný azylově relevantní důvod nevystihuje.
15. Žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí se podávají dva nosné důvody, pro které mu nebyla mezinárodní ochrana udělena, a to – stručně řečeno – i) nevěrohodnost azylového příběhu a ii) situace v zemi původu, kterou žalobce může podle odůvodnění napadeného rozhodnutí řešit s ohledem na své postavení (populární fotbalista) a finanční situaci.
16. Obecně platí, že je to žadatel o mezinárodní ochranu, který by měl tvrdit a prokázat azylově významné důvody. Není vyloučeno, aby jediným důkazním prostředkem byla jeho vlastní účastnická výpověď, ale pouze za předpokladu, že se bude jednat o výpověď věrohodnou.
17. Je pravdou, že žalobce od počátku azylového řízení konzistentně tvrdí, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí z důvodu jeho homosexuální orientace. Krajský soud však souhlasí se žalovaným, že v podrobnostech již tvrzení žalobce v jeho výpovědích vykazovala rozpory, pro které nepůsobí jeho azylový příběh příliš věrohodně. Také krajský soud má po posouzení výpovědi žalobce za to, že se z nich podávají dvě zcela odlišné skutkové verze, a to ohledně toho, jak se okolí žalobce o jeho údajné sexuální orientaci dozvědělo. Tyto rozpory přitom nelze označit za pouhé dílčí nesrovnalosti při zachování jedné linie azylového příběhu. Zásadní rozpory se projevily již při první výpovědi, kdy žalobce nejprve tvrdil, že si měli lidé z jeho okolí postupně všimnout jeho vztahu s přítelem, začali jim vyhrožovat zabitím, žalobce přesto pokračoval v hraní fotbalu, lidé jej však nenechali na pokoji a vyhrožovali mu zabitím, proto se raději

odstěhoval ke strýci (viz 3. a 4. odstavec na straně 2 protokolu o pohovoru ze dne 2. 8. 2019), zatímco vzápětí uvedl, že došlo k jednomu incidentu, kdy byl s přítelem přistižen sousedem a napaden dalšími lidmi, pročež se měl hned 2 dny po incidentu odstěhovat ke strýci. Žalobce přitom uvedl, že před incidentem žádné problémy ohledně své sexuální orientace neměl (viz 6. až 8. odstavec na straně 2 protokolu o pohovoru ze dne 2. 8. 2019). Při dalších výpovědích již na dotazy ohledně „prozrazení“ jeho orientace odpovídal vyhýbavě a pohyboval se mezi oběma verzemi, aniž by rozpory přesvědčivě vysvětlil. Je rovněž pravdou, že v žalobcových příbězích se začaly projevovat také časové nesrovnalosti, např. pokud jde o okamžik napadení (listopad 2017 až leden 2018). Žalovaný rozpory ve výpovědích žalobce popsal na straně 8 napadeného rozhodnutí, ale žalobce na ně v žalobě ani jejím doplnění konkrétně nereagoval a nevysvětlil je. Podle přesvědčení krajského soudu, pokud by žalobce vskutku prožil incident, který pro něj znamenal tak zásadní rozhodnutí jako je opuštění země původu, včetně rodiny, měl by být schopen jej srozumitelně a bezrozporně popsat, včetně jeho zasazení do časového rámce. Krajský soud uzavírá, že závěry žalovaného o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce mají oporu ve spise a krajský soud je považuje za logické a přesvědčivé, nadto nebyly v žalobě ani relevantně zpochybněny. Za tohoto stavu nelze považovat tvrzené důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany žalobci za doložené, včetně jeho homosexuální orientace a nezbyvá než uzavřít, že u žalobce nebyly osvědčeny obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, proto mu azyl nemohl být udělen. Krajský soud za tohoto stavu rovněž shledává jako přiléhavý a logický závěr žalovaného, že jediným skutečným důvodem odchodu žalobce z Nigérie, byla jeho snaha hrát v zahraničí fotbal, což však musí řešit jinými právními prostředky, než prostřednictvím žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

18. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu azylového ani soudního řízení netvrdil důvody pro poskytnutí azylu podle ostatních ustanovení zákona o azylu, tj. § 12 písm. a) (politické důvody), § 13 (sloučení rodiny) a § 14 (humanitární azyl), je konečný závěr žalovaného o tom, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu zcela správný.
19. Se stejným výsledkem uzavírá krajský soud odůvodnění žalovaného ve vztahu k doplňkové ochraně. Důvody doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu nepřichází v případě žalobce v úvahu (žalobce se nedovolává sloučení rodiny) a pod důvod podle § 14a téhož zákona (hrozící vážná újma) by sice bylo možno tvrzení žalobce podřadit, ale jak správně konstatoval žalovaný, obavy žalobce z důvodu rozporu v jeho výpovědích nelze považovat za věrohodné.
20. S ohledem na výše uvedený závěr jsou již bezpředmětné ostatní žalobní námitky. Přesto považuje krajský soud za vhodné se k nim stručně vyjádřit s tím, že částečně lze souhlasit se žalobcem, pokud jde o závěry žalovaného, který se ne zcela dostatečně zabýval všemi informacemi o zemi původu ve vztahu k postavení sexuálních menšin v Nigérii a některé jeho dílčí závěry jsou neadekvátní a spekulativní (možnost žalobce jako známé osoby s nadstandardními příjmy vypořádat se s překážkami, které by mu do cesty kladly státní orgány, např. pomocí úplatků). Nicméně uvedené nedostatky již nemohou nic změnit na závěru, že žalobce nebyl schopen žalovanému správnému orgánu věrohodně doložit svůj azylový příběh, včetně své sexuální orientace, což je bez ohledu na postavení osob s odlišnou sexuální orientací v Nigérii samo o sobě důvodem pro neudělení azylu, či

doplňkové ochrany. Za tohoto stavu je bezpředmětná také námitka opřená o pravidlo „v případech pochybností ve prospěch“, které by bylo namístě právě až v případě věrohodnosti azylového příběhu žalobce a při pochybnostech o tom, zda mu v zemi původu hrozí z důvodu jeho doložené odlišné sexuální orientace pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu anebo vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona.

21. Krajský soud uzavírá, že žalobní body jsou nedůvodné, a protože nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
23. Žalobci byla usnesením krajského soudu ze dne 14. 9. 2020 ustanovena k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupkyně z řad advokátů Mgr. Beata Kaczynská, jejíž odměnu a hotové výdaje hradí podle uvedeného zákonného ustanovení stát. Krajský soud ve třetím výroku přiznal ustanovené zástupkyni žalobce odměnu za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši stanovené podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za tři úkony právní služby (1.- první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a 2. - doplnění žaloby, 3. - účast u ústního jednání) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 advokátního tarifu. Dále krajský soud přiznal zástupkyni žalobce paušální náhradu hotových výdajů za uvedené tři úkony ve výši 900 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, náhradu za ztrátu času při cestě k ústnímu jednání ze sídla v Českém Těšíně do Ostravy a zpět v rozsahu 4 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu (400 Kč) a náhradu cestovních výdajů v souvislosti s touto cestou ve výši 538 Kč, odpovídající ujetí 96 km vozidlem s kombinovanou spotřebou 4,4 litrů MN na 100 km, ceně nafty 27,20 Kč za 1 litr a sazbě základní náhrady 4,40 Kč za 1 km (obojí dle vyhlášky číslo 589/2020 Sb.). Protože zástupkyně žalobce doložila, že je plátcem DPH, jsou náklady právního zastoupení v celkové výši 11 138 Kč navýšeny o tuto daň v sazbě 21 % (2 339 Kč), která podle § 137 odst. 3 o. s. ř. k náhradě nákladů řízení rovněž náleží. Odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 13 477 Kč budou zástupkyni žalobce vyplaceny z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
24. V posledním výroku rozhodl krajský soud o tom, že Česká republika právo na náhradu nákladů řízení nemá, protože žalobce splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků (což již bylo zohledněno při rozhodování o ustanovení zástupkyně) a žalovaný byl v řízení úspěšný, pročez ani jednomu z nich nelze podle § 60 odst. 4 s. ř. s. uložit povinnost k náhradě nákladů řízení placených státem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

[Zadejte text.]

Ostrava 15. března 2021

JUDr. Martin Láníček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje